

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	9Cdo/60/2023
Identifikačné číslo spisu:	4614202019
Dátum vydania rozhodnutia:	28.08.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Holíč
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:4614202019.3

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ J. B., narodeného XX. J. XXXX, W. XX, 2/ Q. B., narodenej XX. K. XXXX, W. XX, oboch zastúpených Advokátskou kanceláriou Borgulová & Péteriová s.r.o., Nitra, Farská 4, IČO: 46 104 020, proti žalovaným 1/ L. V., narodenému XX. Y. XXXX, W. XX, 2/ Ž. V., narodenej XX. H. XXXX, W. XX, oboch zastúpených advokátom Mgr. Michalom Ferčákom, Topoľčany, Bernolákova 1652/29, o ochranu vlastníckeho práva, vedenom na Okresnom súde Topoľčany pod sp. zn. 7C/61/2014, o dovolaní žalovaných proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 28. septembra 2022 sp. zn. 5Co/94/2021, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobcovia 1/ a 2/ majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Topoľčany (súd prvej inštancie podľa § 12 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) rozsudkom č. k. 7C/61/2014-224 z 8. februára 2019 (v poradí druhým), uložil žalovaným 1/ a 2/ povinnosť spoločne a nerozdielne v lehote 3 mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozsudku požiadať príslušného prevádzkovateľa plynárenskej siete o zrušenie odberného plynového zariadenia na pripojenie rodinného domu žalovaného 1/ na parc. č. XXX/X v kat. území W., k distribučnej sieti plynárenských zariadení umiestneného na pozemku žalobcov parc. č. XXX/X v kat. území W.. O trovách konania rozhodol tak, že priznal žalobcom 1/ a 2/ voči žalovaným 1/ a 2/ nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie a odvolacieho konania v plnej výške. O výške trov rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

1.1. V odôvodnení uviedol, že k vzniku vecného bremena nedošlo titulom vydržania podľa § 151o OZ, pretože prehlásenie Y. Š. a I. V. z 30. apríla 1992 nie je takým titulom, od ktorého by sa mohla odvodzovať dobromyseľnosť potrebná pre vydržanie. Prehlásenie neuvádza, kadiaľ plynová sieť má byť vedená, neobsahuje označenie pozemku. Nedošlo tak k zriadeniu vecného bremena, pretože právny úkon, ktorým sa má vecné bremeno zriadiť, musí byť dostatočne určitý z hľadiska vymedzenia osôb a z hľadiska jeho rozsahu. Toto prehlásenie nemožno považovať ani za domnelý titul. Bolo preukázané, že žalobcovia 1/ a 2/ podali žalobu dôvodne, pretože dochádza k neoprávnenému zásahu do ich

vlastníckeho práva. Rozhodujúca je protiprávnosť zásahu spočívajúcom v tom, že žalobcovia nemôžu riadne vykonávať svoje vlastnícke právo, riadne uvedenú parcelu, cez ktorú vedie plynovodná sieť, užívať. V čase, keď právni predchodcovia strán spolu zriadili spoločné užívanie regulátora zemného plynu, šlo medzi nimi o príbuzenský pomer v osobe Y. Š. ako brata žalovanej 2/ a I. V., jej manžela, a teda otca žalovaného 1/. V súčasnosti medzi stranami nie je príbuzenský pomer, ale stali sa susedmi, pričom plynová prípojka, ku ktorej je vedená plynovodná sieť cez pozemok žalobcov bráni ich vlastníckemu právu, avšak spôsobuje aj narušenie susedských vzťahov medzi stranami sporu. Pokiaľ odberné zariadenie pre rodinný dom č. XX nebude zrušené, tieto nezhody budú stále pretrvávať. S poukazom na uvedené žalobe žalobcov vyhovel tak, ako uviedol vo výrokovej časti rozsudku. Na splnenie uloženej povinnosti súd prvej inštancie určil lehotu 3 mesiace, aby bol dostatočný čas na možnú prípravu realizácie povinnosti. Možnosť riešenia vyplýva z vyjadrenia SPP distribúcia, a.s., zo 07. novembra 2016, podľa ktorého je možné zrealizovať pripojenie rodinného domu žalovaného aj iným spôsobom vybudovaním pripojovacieho plynovodu na plynovod nachádzajúci sa za pozemnou komunikáciou pred parc. č. XXX/X v kat. úz. W..

2. Krajský súd v Nitre (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalovaných rozsudkom z 27. mája 2020 sp. zn. 5Co/102/2019 (v poradí druhým) napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietol a žalovaným 1/ a 2/ voči žalobcom 1/ a 2/ priznal náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v plnom rozsahu.

2.1. Odvolací súd bez nariadenia pojednávania dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav, avšak vec nesprávne právne posúdil. Podľa odvolacieho súdu v danom prípade ide o zbytočný spor medzi účastníkmi tohto konania. V súvislosti s užívaním plynového potrubia a zároveň aj plynového zariadenia ide o dlhodobý užívací stav založený dňa 30. apríla 1992, kedy právny predchodca žalobcov Y. Š. (pôvodný vlastník domovej nehnuteľnosti č. XX) a právny predchodca žalovaných I. V., ktorí boli v príbuzenskom pomere ešte pred vybudovaním plynovej prípojky a vnútorných rozvodov, vydali prehlásenie v tom smere, že súhlasia so spoločným užívaním regulátora zemného plynu pre ich dve domácnosti (rodinné domy súp. č. XX a súp. č. XX), pričom regulátor bude umiestnený na pozemku Y. Š.. Následne bola v r. 1992 vybudovaná ako spoločná plynová prípojka pre dva rodinné domy súp. č. XX a súp. č. XX, s tým, že za hlavným uzáverom plynu nachádzajúcim sa na hranici pozemku č. XXX/X je umiestnený regulátor tlaku plynu a dve odberné zariadenia. Samotná hĺbka uloženia plynového odberného zariadenia patriaceho k nehnuteľnosti súp. č. XX nie je známa. Po vybudovaní spoločnej plynovej prípojky na základe dohody z roku 1992, ktorá bola konvalidovaná príslušným stavebným povolením došlo k „status quo“ spočívajúcom v nerušenom odbere zemného plynu obidvoma domácnosťami, t. j. popisné č. XX a popisné č. XX. Tým, že žalobcovia 1/ a 2/ v roku 2008 odkúpili domovú nehnuteľnosť súp. č. XX od Y. Š., vstúpili aj do zaužívaných právnych vzťahov svojho právneho predchodcu so všetkými k tomu patriacimi právami a aj povinnosťami. Jednou z týchto povinností je podľa názoru odvolacieho súdu aj povinnosť strpieť na strane žalobcov, aby cez ich parc. č. XXX/X v bližšie nevedenej hĺbke prebiehalo plynové potrubie zásobujúce zemným plynom žalovaných 1/ a 2/ v domovej nehnuteľnosti súp. č. XX. Tým, že toto právo bolo nerušene vykonávané od roku 1992 nepretržite viac ako 10 rokov, došlo s poukazom na ust. § 151o ods. 1 Obč. zákonníka k zriadeniu vecného bremena vydržaním.

2.2. Žalobcovia 1/ a 2/ podaným žalobným návrhom, resp. jeho petitom a ani po skutkovej stránke nepreukázali, v čom spočíva neoprávnenosť zásahov žalovaných 1/ a 2/ do vlastníckych práv žalobcov v zmysle § 126 ods. 1 Obč. zákonníka. Samotné plynové zariadenie je vo vlastníctve žalobcov ako právnych nástupcov po Y. Š., pričom na vzniklé vecné bremeno v prospech žalovaných sa zároveň viaže aj vydané stavebné povolenie. Samotní žalobcovia vedeli dlho po tom ako odkúpili nehnuteľnosť o existencii vedenia plynového potrubia cez ich pozemok, pričom celú túto záležitosť iniciovali až po tom, čo zistili, že žalovaný 1/ chce v prístavbe garáže prevádzkovať obchod. Predmetné plynové zariadenie, resp. prípojka, ktoré je vo vlastníctve žalobcov 1/ a 2/, slúži od roku 1992 k zabezpečeniu dodávky zemného plynu do domácnosti žalobcov ako aj žalovaných, vychádzajúc pritom zo vzájomného konsenzu právnych predchodcov obidvoch strán sporu s jeho zriadením a následným používaním. Takto zaužívaný dlhodobý a nerušený stav užívania tohto zariadenia, až do podania žaloby v prejednávanej veci, t. j. do 10. marca 2014, nie je možné zvrátiť a anulovať vyhovením žalobného petitu žalobcov 1/ a 2/, tak ako to pri nesprávnom právnom posúdení zrealizoval súd prvej inštancie. Žalobcovia 1/ a 2/ v

rámci nimi uplatneného procesného útoku v danom spore nepreukázali, že by zo strany žalovaných 1/ a 2/ vo vzťahu k nim došlo k porušeniu ust. § 126 ods. 1 Obč. zákonníka, a preto bolo potrebné pri zmene prvoinštančného rozsudku podľa § 388 CSP podať žalobu ako nedôvodnú zamietnuť. Odvolací súd záverom poznamenal, že z hľadiska uplatneného žalobného petitu žalobcov 1/ a 2/ postráda právny titul, jeho uplatnenie a takisto aj výrok napadnutého rozsudku je potrebné považovať za veľmi obtiažne vykonateľný.

3. Najvyšší súd SR (ďalej len „dovolený súd“) na dovolanie žalobcov uznesením zo dňa 29. septembra 2021 sp. zn. 9Cdo/21/2021 (v poradí prvým) napadnutý rozsudok odvolacieho súdu podľa § 449 ods. 1 CSP v spojení s § 450 CSP zrušil a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie. V rámci odôvodnenia svojho zrušujúceho rozhodnutia dovolací súd skonštatoval prípustnosť podaného dovolania žalobcov s tým, že zo strany odvolacieho súdu došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Odvolací súd bez zopakovania dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie iba skonštatoval nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie. Za základ svojho rozhodnutia prijal záver o zriadení vecného bremena vydržaním podľa § 151o ods. 1 OZ, ktorý však iba veľmi stručne odôvodnil. taktiež sa bližšie nevysporiadal s argumentáciou súdu prvej inštancie podrobne odôvodnenú v tom smere, prečo nemohlo dôjsť k vydržaniu vecného bremena, a to najmä s poukazom na obsah prehlásenia Y. Š. a I. V. zo dňa 30. apríla 1992. Zároveň zo strany odvolacieho súdu nebola vyhodnotená argumentácia žalobcov 1/ a 2/ ohľadne toho, že nedošlo k uzatvoreniu žiadnej zmluvy týkajúcej sa zaťaženia parc. č. XXX/X vecným bremenom. Dostatočne nebol odôvodnený ani záver odvolacieho súdu týkajúci sa existencie spoločnej prípojky, ktorá mala mať svoj základ v dohode z roku 1992, pričom bola konvalidovaná aj vydaním stavebného povolenia. Takýto záver odvolacieho súdu nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Žalobu žalobcov v danom prípade nebolo možné zamietnuť iba lakonickým konštatovaním, že ide o zbytočný spor medzi stranami sporu, bez dania konkrétnej a presvedčivej odpovede na žalobcami tvrdenú a preukazovanú nesprávnosť zásahov do ich vlastníckeho práva zo strany žalovaných podľa § 126 ods. 1 OZ. V preskúvanom rozhodnutí odvolacieho súdu nebola daná relevantná odpoveď na rozhodujúce argumenty žalobcov 1/ a 2/.

4. Následne Krajský súd v Nitre na odvolanie žalovaných rozsudkom z 28. septembra 2022 sp. zn. 5Co/94/2021 (v poradí tretím) napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalobcom 1/ a 2/ priznal voči žalovaným 1/ a 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania v celom rozsahu. V súvislosti v poradí s druhým rozhodovaním o podanom odvolaní žalovaných 1/ a 2/ smerujúcom proti rozsudku Okresného súdu Topoľčany zo dňa 8. februára 2019, č. k. 7C/61/2014-224, pretože zmeňujúci rozsudok Krajského súdu v Nitre zo dňa 27. mája 2020 č. k. 5Co/102/2019-264 bol zrušený uznesením NS SR v Bratislave ako dovolacieho súdu pod sp. zn. 9Cdo/21/2021, bol rešpektovaný zo strany odvolacieho súdu v zmysle § 455 CSP záväzný právny názor rezultujúci z predmetného zrušujúceho uznesenia dovolacieho súdu. V súvislosti s rozhodovaním o uplatnenom žalobnom nároku žalobcov 1/ a 2/ v tomto spore prvoinštančný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav, ktorý pri následnom posúdení podľa ním odcitovaných ustanovení všeobecného hmotnoprávneho predpisu (OZ) a špeciálnych hmotnoprávnych predpisov (zákon o energetike a plynárenský zákon) aj správne posúdil po právnej stránke. Súd prvej inštancie v danom prípade dôkazy predložené stranami tohto sporu vyhodnotil spôsobom plne korešpondujúcim s obsahom ust. § 191 ods. 1 CSP, t. j. jednotlivo, ako aj v ich vzájomnej súvislosti, rešpektujúc pritom záväzný právny záver odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP), tak ako bol obsiahnutý v jeho zrušujúcom uznesení zo dňa 18. apríla 2018, č. k. 5Co/106/2017-180.

4.1. Bolo potrebné vyhodnotiť za správny postup prvoinštančného súdu v tom smere, že tento pri neviazanosti právnym posúdením, tak ako ho zrealizovali žalobcovia v rámci nimi podanej žaloby, t. j. žiadali prejednávajú vec posúdiť podľa § 127 ods. 1 OZ, danú prejednávajú vec pri uvedených skutkových tvrdeniach správne posúdil, keď aplikoval všeobecné hmotnoprávne ust. § 126 ods. 1 OZ. V tejto súvislosti bolo súdom prvej inštancie správne konštatované, že Listina základných práv a slobôd v spojení s Ústavou SR garantuje žalobcom ochranu vlastníckeho práva, pričom v danom prípade sa situácia vyvinula tým spôsobom, že v čase zriadenia spoločného užívania regulátora zemného plynu išlo medzi právnymi predchodcami strán tohto sporu o príbuzných (Y. Š. bol brat žalovanej 2/ a I. V. bol manžel žalovanej 2/ a zároveň aj otec žalovaného 1/), zatiaľ čo v súčasnej dobe takýto príbuzenský

pomer medzi stranami sporu už neexistuje, čo malo zároveň aj vplyv na ochladenie vzájomných susedských vzťahov medzi žalobcami a žalovanými. Vedenie plynovodnej siete cez pozemok žalobcov za stavu zhoršenia vzájomných vzťahov potom súd správne považoval za bránenie plnej realizácie vlastníckeho práva žalobcov k parc. č. XXX/X, na ktorej podľa ich vyjadrenia boli títo obmedzení vo výstavbe bazéna, besiedky, resp. úžitkovej časti záhrady.

4.2 Obdobne sa odvolací súd priklonil k zaujatému stanovisku súdu prvej inštancie ohľadne nemožnosti vzniku vecného bremena v danej prejednávanej veci v prospech žalovaných vo vzťahu k umiestneniu ich plynového zariadenia na parcele vlastnícky patriacej žalobcom či už podľa zák. č. 656/2004 Z. z., o energetike (§ 69 ods. 10) v spojení so zák. č. 251/2012 Z. z., o energetike (§ 96 ods. 4), alebo na základe vydržania práva vecného bremena podľa § 151o OZ. Pokiaľ má ísť o vznik vecného bremena v zmysle Elektrizáčného a Plynárenského zákona, tak obidva tieto špeciálne právne predpisy podmieňujú vznik vecného bremena spočívajúceho prevádzkať a zriadiť na cudzích pozemkoch plynovodnú sieť (prípojku) vydaním stavebného povolenia, pričom v zákone sa neuvádza, kto má byť stavebník. Aj za stavu vydania stavebného povolenia inému subjektu, ako je plynárenský podnik, čo bol aj daný prípad, vecné bremeno na základe takto vydaného stavebného povolenia môže vzniknúť jedine v prospech tohto podniku a to k zriadeniu a samotnému prevádzkaniu plynovej prípojky. Ak prípojku zriadil a prevádzkal niekto iný, nemohol sa dovoliť vecného bremena, ktoré svedčí v prospech plynárenského podniku.

4.3. Ako správny je potrebné vyhodnotiť odvolacím súdom aj záver súdu prvej inštancie, v zmysle ktorého nemohlo dôjsť k vzniku vecného bremena ani vydržaním zo strany žalovaných, tak ako to stanovuje obsah ust. § 151o OZ, pretože prehlásenie Y. Š. a I. V. ako právnych predchodcov strán tohto sporu datované dňom 30. apríla 1992 nie je spôsobilým titulom vzhľadom na svoj obsah, od ktorého by sa mohla odvodzovať dobromyseľnosť žalovaných, ako esenciálna náležitosť pre konštatovanie vydržania. Predmetné prehlásenie totiž postráda náležitú špecifikáciu toho pozemku, cez ktorý má plynová prípojka vôbec viesť, nebol uvedený smer, resp. rozsah vedenia plynovej prípojky a takisto absentovala aj bližšia špecifikácia osôb, ktorých by sa „zriadené vecné bremeno“ malo týkať. V tejto súvislosti je potrebné poukázať aj na stanovisko SPP - distribúcia, a.s., zo dňa 7. novembra 2016, z ktorého je možné vyvodiť ten záver, že týmto subjektom vlastnené a prevádzkované zariadenie (plynová prípojka) bolo vybudované v roku 1992 ako spoločná plynová prípojka pre dva rodinné domy so súp. číslami XX a XX, pričom je ukončené hlavným uzáverom plynu nachádzajúcim sa v oplotení na hranici pozemku parc. č. XXX/X v kat. úz. W. vlastnícky patriacej žalobcom. Za hlavným uzáverom plynu je umiestnený regulátor tlaku plynu a dve odberné plynové zariadenia, t. j. jedno pre rodinný dom so súp. č. XX, ktorý je vo vlastníctve žalobcov 1/ a 2/ a druhé pre rodinný dom so súp. č. XX, ktorý je vlastníctvom žalovaného 1/. V kontexte uvedeného bolo potrebné procesnú obranu žalovaných vyhodnotiť za nepreukázanú pre neunesenie dôkazného bremena a následne podanej žalobe žalobcov 1/ a 2/ ako dôvodne podanej vyhovieť z dôvodu žalobcami preukázaných neoprávnených zásahov do ich vlastníckeho práva spočívajúcich v tom, že vedením plynového zariadenia do rodinného domu súp. č. XX, ktoré plynové zariadenie je vo vlastníctve žalovaného 1/ cez parcelu č. XXX/X v kat. úz. W., ktorá je vo vlastníctve žalobcov 1/ a 2/ majú žalobcovia obmedzený plnohodnotný výkon vlastníckeho práva k tejto parcele napríklad tým, že si tu nemôžu vybudovať bazén a besiedku, prípadne zriadiť úžitkovú záhradu. Pasívnu legitímáciu žalovanej 2/ v tomto spore správne považoval prvoinštančný súd za danú, pretože Ž. V., nar. X. H. XXXX, bytom W. XX, má uzatvorenú ako odberateľka zmluvu o odbere plynu so Slovenským plynárenským priemyslom, a.s., ako s dodávateľom.

4.4. Pokiaľ ide o korigovanie právneho názoru odvolacieho súdu majúceho za následok potvrdenie napadnutého prvoinštančného rozsudku zo dňa 8. februára 2019, č. k. 7C/61/2014-224 ako vecne správneho podľa § 387 ods. 1, 2 CSP, oproti zaujatému právnomu záveru odvolacieho súdu v rámci jeho rozsudku zo dňa 27. mája 2020, č. k. 5Co/106/2017-264, ktorým rozsudkom došlo k zmene predmetného prvoinštančného rozsudku tým spôsobom, že žaloba žalobcov 1/ a 2/ bola zamietnutá, odvolací súd uviedol, že hlavným dôvodom ku korekcii takto zaujatého záveru bola existencia zrušujúceho uznesenia NS SR zo dňa 29. septembra 2021, sp. zn. 9Cdo/21/2021, záväzný právny názor dovolacieho súdu v ňom obsiahnutý (§ 455 CSP) a takisto aj opätovné prehodnotenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a k nemu sa viažuce odvolacie dôvody v podanom odvolaní žalovaných 1/ a 2/ odvolacím súdom v tomto odvolacom konaní.

O náhrade trov odvolacieho a dovolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, § 453, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP s tým, že nárok na ich náhradu priznal plne úspešným žalobcom 1/ a 2/

voči neúspešným žalovaným 1/ a 2/ v celom rozsahu. O výške tejto náhrady rozhodne súdny úradník na súde prvej inštancie samostatným uznesením, po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

5. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu (v poradí druhému) podali žalovaní 1/ a 2/ (ďalej aj „dovolatelia“) dovolanie, ktorého prípustnosť a dôvodnosť vyvodzovali výlučne z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, navrhujúc jeho zrušenie a vrátenie veci odvolaciemu súdu a zároveň navrhujúc odloženie vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia. Podľa dovolateľov dovolaním napadnuté rozhodnutie vykazuje pri vyporiadaní sa s odvolacími námietkami znaky arbitrárnosti a zjavnej neodôvodnenosti, ako aj rozporu súvislosti ich právnych argumentov a skutkových okolností prejednávanej veci s pravidlami formálnej logiky. V rozhodnutí súčasne absentuje uvedenie jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Jednou z podstatných námietok bola námietka nedostatku pasívnej vecnej legitímácie. Otázku pasívnej vecnej legitímácie žalovaných súd prvej inštancie zdôvodnil v bode 28.1. rozsudku zo dňa 8. februára 2019 tým spôsobom, že žalovaný 1/ je pasívne legitimovaný ako vlastník nehnuteľnosti, ku ktorej je vedený pripojovací plynovod, ktorý je ukončený hlavným uzáverom plynu. Za hlavným uzáverom plynu pokračuje odberné plynové zariadenie, ktorého vlastník je odberateľ plynu a tým je súčasne daná pasívna legitímácia žalovanej 2/. Naproti tomu odvolací súd v bode 35. dovolaním napadnutého rozhodnutia uviedol, že predmetné odberné plynové zariadenie je vo vlastníctve žalovaného 1/. Samotné sporové strany pritom opakovane za jeho vlastníka zhodne označovali žalobcov. Napriek tomu, že konajúce súdy zodpovedali otázku vlastníctva sporného odberného plynového zariadenia rozdielne a navyše v rozpore so zhodným tvrdením sporových strán, vzniknutý rozpor a odklon od záveru súdu prvej inštancie pri určení vlastníka odvolací súd žiadnym spôsobom nevysvetlil. Zodpovedanie danej otázky bolo pritom zásadné. Ak totiž žalovaný 1/ nie je vlastníkom sporného odberného plynového zariadenia, ani vlastníkom parcely č. XXX/X a zároveň nie je zmluvným partnerom SPP (odberateľom plynu), len samotným vlastníctvom rodinného domu s.č. XX nemôže do vlastníctva parcely č. XXX/X neoprávnené zasahovať. To platí obdobne o vecnej legitímácii žalovanej 2/. Pokiaľ žalovaná 2/ nie je vlastníkom sporného odberného plynového zariadenia (keďže odvolací súd za vlastníka označil žalovaného 1/), len titulom odberu plynu nemôže za žalobcami tvrdený neoprávnený zásah zodpovedať, pretože existencia ochranného pásma sa neviaže na odber plynu, ale na plynárenské zariadenia a priame plynovody.

5.1. Ďalšou podstatnou otázkou bolo posúdenie vzniku vecného bremena. Dovolatelia odkazom na súdne rozhodnutia, konkrétne rozhodnutie NS ČR sp.zn. 22Cdo/929/2011 a 2Cdon/1728/1997, ako aj NS SR sp.zn. 3MCdo/7/2008 a 4Cdo/110/2010 argumentovali, že vzhľadom na okolnosti konkrétneho prípadu vzniklo vydržaním vecné bremeno zodpovedajúce právu odberu plynu. Na danú námietku konajúce súdy nedali žiadnu odpoveď. Odber plynu cez CKN parcelu č. XXX/X bol dlhodobý stav, ktorý nerušene trval od roku 1992. Zjavne sa jednalo o stav, ktorý zodpovedal vôli pôvodných vlastníkov a tento stav niekoľko rokov akceptovali taktiež žalobcovia. Zmena v správaní žalobcov nastala až po tom, čo sa žalovaný 1/ rozhodol pre prístavbu garáže. Už predchádzajúci vlastníci rodinného domu s.č. XX odberné plynové zariadenie cez CKN parcelu č. XXX/X nerušene užívali viac ako 10 rokov, o čom vlastníci danej parcely nepochybne mali vedomosť. V tomto smere je bezpredmetné, či medzi nimi existoval príbuzenský vzťah, dôležité je, či boli vlastníci domu s.č. XX dobromyseľní v tom, že sú oprávnení dané zariadenie užívať a plyn odoberať, a či dané právo počas plynutia vydržacej doby aj reálne vykonávali. Ak áno, podmienky vydržania vecného bremena splnené boli a na jeho zánik nemá len samotný prevod vlastníctva dotknutých nehnuteľností žiadny vplyv. Z pohľadu splnenia podmienok vydržania je tak právne bezvýznamné, že medzi súčasnými susedmi nie sú príbuzenské vzťahy, kým medzi pôvodnými vlastníkmi príbuzenské vzťahy boli. Súd prvej inštancie v bode 27.8. rozsudku zo dňa 8. februára 2019 konštatoval, že k vzniku vecného bremena nedošlo ani titulom vydržania podľa § 151o OZ, pretože prehlásenie zo dňa 30. apríla 1992 nie je takým titulom, od ktorého by sa mohla odvodzovať dobromyseľnosť potrebná pre vydržanie, právny úkon, ktorým sa má vecné bremeno zriadiť, musí byť dostatočne určitý z hľadiska vymedzenia osôb a z hľadiska jeho rozsahu. Z rozhodnutí NS ČR sp.zn. 22Cdo/929/2011 a 2Cdon/1728/1997, ako aj NS SR sp.zn. 3MCdo/7/2008 a 4Cdo/110/2010 ale vyplýva, že dobromyseľnosť sa viaže na konkrétne okolnosti prípadu a dobromyseľnosť môže byť založená taktiež ústnou zmluvou, či domnelým právnym titulom.

5.2. Pri posúdení dôvodnosti žaloby podľa § 126 ods. 1 OZ je nepochybne kľúčová otázka, či dochádza

k neoprávneným zásahom do vlastníckeho práva žalobcov a ak áno, v čom tieto zásahy spočívajú. Dovolatelia opakovane namietali nevykonateľnosť žalobného návrhu a následne aj výroku rozhodnutia súdu prvej inštancie, konajúce súdy sa vôbec nevysporiadali s tým, či žalobný návrh premietnutý do výroku súdneho rozhodnutia je vôbec spôsobilý tento spor vyriešiť, teda žalobcami tvrdným neoprávneným zásahom zamedziť. Ochranné pásma v zmysle zákona č. 251/2012 Z.z. totiž nie sú viazané na odber plynu, ale na samotnú existenciu plynárenských zariadení a priamych plynovodov. Z bodu 35. dovolaním napadnutého rozhodnutia vyplýva (zhodne s argumentáciou žalobcov), že neoprávnený zásah do vlastníckeho práva žalobcov spočíva v tom, že vedením plynového zariadenia do rodinného domu súp. č. XX majú žalobcovia obmedzený plnohodnotný výkon vlastníckeho práva k tejto parcele napríklad tým, že si tu nemôžu vybudovať bazén a besiedku, prípadne zriadiť úžitkovú záhradu. Z § 79 ods. 1 zákona č. 251/2012 Z.z. vyplýva, že ochranné pásma sa zriaďujú na ochranu plynárenských zariadení a priamych plynovodov. Stavebný zákon v § 139b ods. 8 písm. c) za drobné stavby považuje prípojky stavieb a pozemkov na verejné rozvodné siete a kanalizáciu všetkých stavieb a pozemkov a pripojenie drobných stavieb a pozemkov na rozvodné siete a kanalizáciu hlavnej stavby. Odberné plynové zariadenie je v zmysle § 2 písm. c) bod. 21 v spojení s § 72 ods. 2 zákona č. 251/2012 Z.z. a § 139b ods. 8 písm. c) nepochybne stavbou. Ochranné pásmo vyplývajúce z § 79 zákona č. 251/2012 Z.z. je naviazané na existenciu stavby, nie na jej reálne užívanie. Pokiaľ potom samotní žalobcovia ako dominus litis za neoprávnený zásah do svojho vlastníckeho práva označili obmedzenia vyplývajúce zo zákonného ochranného, tvrdnému neoprávnenému zásahu možno zamedziť, teda zánik ochranného pásma možno docieľiť výlučne odstránením stavby, na ktorú sa ochranné pásmo vzťahuje. Výrok súdneho rozhodnutia spočívajúci v povinnosti požiadať príslušného prevádzkovateľa plynárenskej siete o zrušenie odberného plynového zariadenia na pripojenie rodinného domu k distribučnej sieti plynárenských zariadení, nie je spôsobilý odstrániť žalobcami deklarovaný neoprávnený zásah do ich vlastníckych práv. Zánik ochranného pásma v zmysle § 79 zákona č. 251/2012 Z.z. možno docieľiť len odstránením stavby odberného plynového zariadenia, rozhodnutie o čom je vo výlučnej kompetencii stavebného úradu, nie príslušného prevádzkovateľa plynárenskej siete. Žalobný návrh by potom mal znieť na vypratanie nehnuteľnosti, odstránenie stavby odberného plynového zariadenia vedúceho k rodinnému domu s.č. XX z CKN parc.č. XXX/X. Zákon č. 251/2012 Z.z. navyše ani nepozná inštitút „zrušenia odberného plynového zariadenia“. Je preto legitímnou otázkou, akým spôsob by vôbec malo byť súdne rozhodnutie vykonateľné. Žalobcami tvrdný neoprávnený zásah do ich vlastníckych práv zostáva iba v hypotetickej rovine a nie je preukázané, či skutočne na pozemku č. XXX/X nemôžu vybudovať bazén a besiedku, prípadne zriadiť úžitkovú záhradu.

5.3. Odvolací súd sa žiadnym spôsobom nevysporiadal ani s tým, že nárok uplatnený v podanej žalobe je zásadne odlišný od nároku premietnutého do výroku rozsudku súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie priznal žalobcom nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % napriek tomu, že žalobu vzali žalobcovia čiastočne späť a súd konanie zastavil. Konajúce súdy nevysvetlili, ako môžu mať za danej procesnej situácie žalobcovia plný úspech v spore, keď konanie bolo na základe ich dispozičných úkonov čiastočne zastavené.

5.4. V kontexte odôvodnenia zmeny právneho posúdenia zo strany odvolacieho súdu oproti záverom v jeho prvom zmeňujúcom rozsudku považujú dovolatelia dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu za prekvapivý a nepreskúmateľný. Je pravdou, že rozsudok zo dňa 27. mája 2020 č. k. 5Co/106/2017-264 bol dovolacím súdom zrušený, dovolací súd však nekonštatoval jeho vecnú nesprávnosť, ale nepreskúmateľnosť. Napriek tomu, že odvolací súd v novom rozhodnutí z 28. septembra 2022 svoju argumentáciu zásadne zmenil (v porovnaní s rozsudkom zo dňa 27. mája 2020), tento odklon nám náležite nevysvetlil.

6. Žalobcovia 1/ a 2/ sa k dovolaniu vyjadrili písomne, navrhli, aby dovolací súd dovolanie žalovaných odmietol podľa § 447 písm. d) a f) CSP alebo aby dovolanie podľa § 448 CSP zamietol a priznal im náhradu trov konania. Žalovaní všeobecne odôvodňujú svoje dovolanie proti predmetnému rozsudku v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP, v skutočnosti však namietajú nesprávne právne posúdenie predmetu žaloby (t.j. ich pasívnej legitímácie, odberného plynového zariadenia a jeho vlastníctva, vzniku vecného bremena, neoprávnených zásahov do vlastníckych práv žalobcov a aplikácie § 126 ods. 1 OZ), o ktorom bolo právoplatne rozhodnuté. Týmto dovolaním napadnuté rozhodnutie sa správne spravovalo závermi uznesenia Najvyššieho súdu zo dňa 29. septembra 2021 a zároveň vychádzalo z právneho

názoru prvoinštančného súdu vydaného po rozsiahlom dokazovaní a ustálenom právnom názore, na ktorom sa zhodli v konečnom dôsledku súdy všetkých inšancií. Žalobcovia preto trvajú na tom, že dovolaním napadnuté rozhodnutie je dostatočne odôvodnené najmä s poukazom aj na rozhodnutie súdu prvej inšancie, ktoré bolo týmto napadnutým rozhodnutím potvrdené. Nakoľko odôvodnenia oboch rozhodnutí považujú žalobcovia za rozsiahle a konzistentné, nie je tu daný dôvod na podanie dovolania pre zmätočnosť podľa § 420 písm. f) CSP a preto dovolanie považujú v celom rozsahu za nedôvodné. Pokiaľ ide o námietku uvedenú v odseku 11. dovolania, tak túto vyriešil prvostupňový súd už uznesením č.k. 7C/61/2014-75 zo dňa 25. apríla 2015 v spojitosti s uznesením Krajského súdu v Nitre 6Co/334/2015-95 zo dňa 29. februára 2016, ktoré boli náležite odôvodnené v zmysle vtedy platných ustanovení OSP. Nakoľko došlo zo strany žalovaného 1/ po podaní žaloby k dobrovoľnému plneniu a vyriešeniu žalobných návrhov uvedených pod 1. a 2. 3 bodom petitu, vzali žalobcovia v tejto časti svoju žalobu späť. Avšak k vyriešeniu sporu došlo až po podaní žaloby, preto argumentácia o čiastočnom neúspechu žalobcov je v tejto súvislosti právne irelevantná a rozhodnutie súdov o rozsahu náhrady trov konania je v celom rozsahu dôvodná.

7. Najvyšší súd ako súd dovolací (ďalej len „dovolací súd“ resp. „najvyšší súd“) príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade so zákonom advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) a či sú splnené podmienky podľa § 429 CSP, v rámci dovolacieho prieskumu dospel k záveru, že dovolanie je potrebné ako neprípustné odmietnuť.

8. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Dovolací súd nesmie byť vnímaný ako tretia inšancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (rozhodnutia najvyššieho súdu, sp. zn. 2Cdo/165/2017, 3Cdo/14/2017, 4Cdo/157/2017, 5Cdo/155/2016, 8Cdo/67/2017, 9Cdo/72/2020).

9. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (3Cdo/42/2017, 4Cdo/95/2017, 5Cdo/87/2017, 8Cdo/99/2017, 9Cdo/72/2020).

10. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená, musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je skôr reštriktívny výklad (1Cdo/26/2017, 2Cdo/154/2017, 3Cdo/42/2017, 5Cdo/12/2017, 7Cdo/163/2017, 8Cdo/73/2017, 9Cdo/72/2020).

11. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je poskytnúť uplatňovanému právu súdnu ochranu, avšak len za predpokladu, že sú splnené procesné podmienky súdneho konania (I. ÚS 80/09, II. ÚS 79/08, IV. ÚS 476/2012). Dovolací súd preto pristupuje k podanému dovolaniu tak, že najskôr skúma, či je procesne prípustné; k posúdeniu opodstatnenosti dovolania (t. j. posúdeniu, či je v ňom opodstatnene uplatnený dovolací dôvod) sa dovolací súd dostáva len v prípade prijatia záveru, že dovolanie je prípustné.

12. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním.

Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Dôvody zakladajúce prípustnosť dovolania treba dôsledne odlišovať od dôvodov, ktoré zakladajú opodstatnenosť dovolania.

13. V zmysle § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

14. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

15. V danom prípade dovolatelia prípustnosť dovolania vyvodzovali výlučne z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

16. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

17. V prvom rade treba uviesť, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017). Dovolací súd preto skúmal opodstatnenosť argumentácie dovolateľov, že v konaní došlo k ňou tvrdenej vade zmätočnosti, pričom takúto vadu v procesnom postupe odvolacieho súdu nezistil.

18. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie vecí za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

19. Dovolatelia namietajú vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP oprelí o tvrdenie, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné, arbitrárne a prevapivé.

20. Za znemožnenie strane uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že dochádza k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP, treba považovať aj taký postup súdu, ktorým sa strane odmieta možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a ktorým dochádza k odmietnutiu spravodlivosti, keď súdom prijaté závery nemajú svoj racionálny základ v interpretácii príslušných ustanovení právnych predpisov, a teda sú svojvoľné a neudržateľné a keď

rozhodnutie súdu neobsahuje žiadne dôvody alebo ak v ňom absentuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie vo veci, prípadne ak argumentácia obsiahnutá v odôvodnení rozhodnutia je natoľko vnútorne rozporná, že rozhodnutie ako celok je nepresvedčivé.

21. K tomuto dôvodu prípustnosti dovolania treba uviesť, že ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že sudy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, že sudy sa musia zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. *Garcia Ruiz v. Španielsko*, *Vetrenko v. Moldavsko*, *Kraska v. Švajčiarsko*).

21.1. Rovnako, podľa stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“), riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplyvajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

22. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry ESLP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je totiž odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá so všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj so špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo, aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

23. Aj v konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa odvolací súd musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Právne závery odvolacieho súdu môžu byť dostatočne preskúmateľné len vtedy, ak odvolací súd po skutkovom vymedzení predmetu konania podá zrozumiteľný a jasný výklad, z ktorých ustanovení zákona alebo iného právneho predpisu vychádzal, ako ich interpretoval a prečo pod tieto ustanovenia podriadil, prípadne nepodriadil zistený skutkový stav.

24. Vo vzťahu k uplatnenej námietke nedostatku odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu dovolací súd uvádza, že v posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu

nepreskúmateľnosti rozhodnutia v zmysle § 420 písm. f) CSP.

25. Konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie v spojení s odôvodnením dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu má podľa názoru dovolacieho súdu všetky zákonom vyžadované náležitosti v zmysle ustanovenia § 393 CSP. Dovolací súd nezistil, že by v danej veci išlo o taký prípad vybočenia z medzi ustanovenia § 393 ods. 2 CSP, ktorým by došlo k porušeniu práva žalobkyne na spravodlivý proces. Odvolací súd odôvodnil potvrdzujúci výrok svojho rozhodnutia spôsobom zodpovedajúcim zákonu. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, ako vo veci rozhodol súd prvej inštancie, obsah odvolania žalovaných, zhrnutie podstatných skutkových tvrdení a právnych argumentov strán sporu, jasne a zrozumiteľne vysvetľuje, prečo rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za vecne správne, k čomu na zdôraznenie jeho správnosti dopĺňa aj ďalšie dôvody, najmä v reakcii a za účelom vysporiadania sa s podstatnými odvolacími námietkami žalobkyne (§ 387 ods. 2 CSP). Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu (najmä body 33. až 37.), ako aj rozhodnutia súdu prvej inštancie (najmä body 23. až 28.), nevyplýva rozpornosť, nepresvedčivosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia vypořiadal so všetkými podstatnými rozhodujúcimi skutočnosťami a myšlienkový postup odvolacieho súdu je v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky rozhodujúce skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal (§ 220 ods. 2 CSP).

26. Výriešenie otázky pasívnej vecnej legitímácie žalovaných, spojenej s otázkou vlastníctva odberného plynového zariadenia súd prvej inštancie zdôvodnil v bode 28.1. svojho rozhodnutia tak, že žalovaný 1/ je pasívne legítimovaný ako vlastník nehnuteľnosti, ku ktorej je vedený pripojovací plynovod, ktorý je ukončený hlavným uzáverom plynu na hranici parc.č. XXX/X. Za hlavným uzáverom plynu pokračuje odberné plynové zariadenie, ktorého vlastník je odberateľ plynu a tým je súčasne daná pasívna legitímácia žalovanej 2/, keď odber plynu žalovaným 1/ je na základe zmluvy o dodávke plynu uzatvorenej medzi dodávateľom Slovenský plynárenský priemysel, a.s. a žalovanou 2/. Súd prvej inštancie pritom vychádzal z ustanovenia § 72 zákona č. 251/2012 Z.z. o energetike, z ktorého vyplýva, že odberné plynové zariadenie je povinný zriadiť odberateľ plynu na vlastné náklady a začína za hlavným uzáverom plynu a končí sa plynovými spotrebičmi odberateľa. Spoločne odberné plynové zariadenie je odberné plynové zariadenie určené na odber plynu pre viacerých odberateľov. Spoločné odberné plynové zariadenie sa začína za hlavným uzáverom plynu a končí sa uzatváracou armatúrou, ktorá ho oddeľuje od odberného plynového zariadenia odberateľa plynu. V danom prípade vychádzajúc z vyjadrenia SPP distribúcia za hlavným uzáverom plynu je umiestnený regulátor tlaku plynu a dve odberné plynové zariadenia, jedno pre rodinný dom č. XX a druhé pre rodinný dom č. XX (bod 23.1. odôvodnenia). Súd prvej inštancie uzavrel, že právny predchodca žalobcov Y. Š. zriadil v roku 1992 spoločný regulátor plynu pre domácnosti rodinného domu č. XX v tom čase vlastnícky patriacemu jemu a rodinného domu č. XX vo vlastníctve právnych predchodcov žalovaného 1/. Po vybudovaní spoločnej prípojky pre oba rodinné domy táto bola používaná tak, že za hlavným uzáverom plynu bol umiestnený regulátor tlaku plynu a dve odberné plynové zariadenia jedno pre rodinný dom súp.č. XX a druhý pre rodinný dom súp.č. XX ako to vyplýva z vyjadrenia SPP distribúcia zo dňa 07. novembra 2016. Z prehlásenia Y. Š. a I. V. zo dňa 30. apríla 1992 vyplýva, že súhlasia so spoločným užívaním regulátora zemného plynu, takže potom na tento boli napojené dve odberné plynové zariadenia, avšak vo vlastníctve toho konkrétneho odberateľa plynu. Zo zmluvy o dodávke plynu pre odberateľa plynu v domácnosti odberné miesto W. č. orient. XX vyplýva, že s SPP, a.s. Bratislava zmluvu uzatvorila ako odberateľ Ž. V. teda žalovaná 2/ (bod 25. odôvodnenia). Ak aj odvolací súd napokon ustálil, že vlastníkom odberného plynového zariadenia je žalovaný 1/ ako vlastník predmetnej nehnuteľnosti, pričom zároveň skonštatoval pasívnu vecnú legitímáciu aj žalovanej 2/ ako zmluvnej odberateľky plynu, nejde o taký zásadný rozpor odôvodnenia, ktorý by spôsobil nepreskúmateľnosť či arbitrárnosť napadnutého rozhodnutia, a to predovšetkým s poukazom na to, že súdom uložená povinnosť požiadať o zrušenie odberného plynového zariadenia bola uložená žalovaným 1/ a 2/ spoločne a nerozdielne. Z tohto hľadiska preto nemožno konštatovať nedostatočnosť odôvodnenia, či takú zásadnú rozpornosť, ktorá by nadobudla

intenzitu vady zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP.

27. K otázke posúdenia vzniku vecného bremena vydržaním sa súd prvej inštancie vyjadril v bode 27.8. odôvodnenia svojho rozsudku. Podľa súdu k vzniku vecného bremena nedošlo ani titulom vydržania podľa § 151o OZ, pretože prehlásenie Y. Š. a I. V. zo dňa 30. apríla 1992 nie je takým titulom, od ktorého by sa mohla odvodzovať dobromyseľnosť potrebná pre vydržanie, nakoľko prehlásenie vôbec neuvádza, kadiaľ plynová sieť má byť vedená, neobsahuje označenie pozemku. Súd preto uzavrel, že tým nedošlo k zriadeniu vecného bremena, pretože právny úkon, ktorým sa má vecné bremeno zriadiť, musí byť dostatočne určitý z hľadiska vymedzenia osôb a z hľadiska jeho rozsahu, uvedené prehlásenie nemožno pritom považovať ani za domnelý titul. Súd pritom vychádzal z vykonaného dokazovania, keď právny predchodca žalobcov P. Š. vydal dňa 08. februára 2016 čestné prehlásenie, že na nehnuteľnostiach zapísaných na LV č. XXX XXX kat.úz. W. neviazali žiadne ťarchy ani vecné bremená. Odvolací súd potvrdil vecnú správnosť tohto záveru súdu prvej inštancie (bod 35. odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu), keď z hľadiska nepreukázania vzniku vecného bremena vydržaním absentoval v prvom rade právny titul (hoc aj domnelý), nakoľko prehlásenie Y. Š. a I. V. zo dňa 30. apríla 1992 nebolo dostatočne určitým. Žalobcovia v tejto súvislosti argumentovali, že prehlásenie sa týkalo iba spoločného užívania regulátora zemného plynu, nie je v ňom žiadna zmienka o vedení plynového potrubia cez pozemok parc.č. XXX/X, v danom čase navyše Y. Š. tento pozemok nevlastnil, nepatril ani do BSM manželov Š., a teda predmetné vyhlásenie a polozenie plynového potrubia (bez stavebného povolenia) bolo uskutočnené Y. Š. iba v súvislosti s blízkymi príbuzenskými vzťahmi vlastníkov susedných nehnuteľností, toto sa viazalo iba na ich osoby ako blízke osoby, s cieľom ušetriť finančné prostriedky, medzi inými osobami nie sú obvyklé takéto konania zaťažujúce bezodplatne, dlhodobo a podstatne nehnuteľnosti vlastníka. Žalobcovia tiež zdôraznili, že iba tzv. zaužívané právne vzťahy t.j. výkon práva (vydržaním) bez splnenia ďalších predpokladov v zmysle § 151o a § 134 Obč. zákonníka nie sú spôsobilé mať za následok vydržanie práva zodpovedajúceho vecnému bremenu voči všetkým, t.j. aj následným vlastníkom dotknutej nehnuteľnosti. Preto hoci sa žalovaní snažili argumentovať, že vzhľadom na dlhodobé zaužívané právne vzťahy došlo k vydržaniu vecného bremena, toto sa nepodarilo hodnoverne preukázať, súdy nižších inštancií tento svoj záver aj dostatočne odôvodnili. Súdom nižších inštancií možno čiastočne vytknúť, že v odôvodnení svojich rozhodnutí nereagovali na argumentáciu žalovaných poukazujúcich na konkrétne rozhodnutie NS ČR sp.zn. 22Cdo/929/2011 a 2Cdon/1728/1997, ako aj NS SR sp.zn. 3MCdo/7/2008 a 4Cdo/110/2010, vecne však posúdili otázku vydržania zohľadniac závery týchto rozhodnutí, z ktorých vyplýva potreba jednak zohľadniť všetky okolnosti prípadu a zároveň za základnú podmienku vydržania je potrebné považovať aj právny titul (hoc aj domnelý), od ktorého sa držba odvíja. Ako už bolo uvedené, súdy nižších inštancií odôvodnili svoj záver, prečo nepovažovali za preukázanú existenciu takéhoto právneho titulu, hoc aj domnelého.

28. Dovolatelia v odvolacom konaní vo vzťahu k aplikácii § 126 ods. 1 OZ výslovne namietali len to, že v konaní nebolo preukázané, v čom má spočívať obťažovanie žalobcov nad mieru primeraným pomerom vo výkone vlastníckeho práva (čl. III odvolania). Súd prvej inštancie pritom uloženie povinnosti žalovaným založil na právnom základe ochrany vlastníckeho práva podľa § 126 ods. 1 OZ a nie podľa § 127 ods. 1 OZ (zdržanie sa všetkého, čím by nad mieru primeraným pomerom obťažoval iného), keď považoval za preukázaný neoprávnený zásah zo strany žalovaných v dôsledku vedenia predmetného plynového potrubia (bod 24.2. odôvodnenia), v dôsledku ktorého žalobcovia nemôžu riadne vykonávať svoje vlastnícke právo - riadne užívať predmetnú parcelu (bod 27.8. odôvodnenia). Odvolací súd túto argumentáciu doplnil tým, že obmedzenie sa týka výstavby bazény, besiedky, úžitkovej časti záhrady (bod 33. odôvodnenia). Súdy nižších inštancií teda dostatočne odôvodnili záver o dôvodnosti poskytnutia ochrany vlastníckemu právu žalobcov v zmysle § 126 ods. 1 OZ.

29. Dovolatelia v dovolaní v tomto smere uplatnili aj ďalšiu, novú argumentáciu, nad rámec odvolacej argumentácie, keď v dovolaní namietali nevykonateľnosť žalobného návrhu a následne aj výroku rozhodnutia súdu prvej inštancie, poukazujúc na ochranné pásma v zmysle zákona č. 251/2012 Z.z., ako aj § 139b ods. 8 písm. c) Stavebného zákona a na to, že odberné plynové zariadenie je v zmysle § 2 písm. c) bod. 21 v spojení s § 72 ods. 2 zákona č. 251/2012 Z.z. a § 139b ods. 8 písm. c) nepochybne

stavbou, pričom zánik ochranného pásma v zmysle § 79 zákona č. 251/2012 Z.z. možno docieľiť len odstránením stavby odberného plynového zariadenia, rozhodnutie o čom je vo výlučnej kompetencii stavebného úradu, nie príslušného prevádzkovateľa plynárenskej siete, a preto žalobný návrh by potom mal znieť na vypratanie nehnuteľnosti, odstránenie stavby odberného plynového zariadenia vedúceho k rodinnému domu s.č. XX z CKN parc.č. XXX/X. Zákon č. 251/2012 Z.z. navyše ani nepozná inštitút „zrušenia odberného plynového zariadenia“.

30. K tejto novej rozšírenej dovolacej argumentácii dovolací súd v prvom rade konštatuje, že v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP). Z princípu racionálneho, efektívneho a inštančného súdneho konania o dovolaní vyplýva, že dovolateľ musí uplatniť celú argumentáciu, ktorú považuje za významnú, rovnako ako všetky dovolacie návrhy už v odvolacom konaní. Úlohou dovolacieho súdu je potom posúdiť, či tieto argumenty a návrhy odvolací súd riadne preskúmal a či k nim zaujal správny právny záver. Povedané inými slovami, nedávalo by žiaden rozumný zmysel, aby podstatné argumenty a návrhy, ktoré mohol (a mal) dovolateľ uplatniť už v predchádzajúcom odvolacom konaní, predkladal až dovolaciemu súdu (k tomu pozri napr. aj uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 7Cdo/144/2021, sp. zn. 9Cdo/140/2022). Z obsahu spisu je jednoznačne zrejmé, že dovolatelia v rámci odvolacieho konania námietky uvedené v predošlom bode neuplatnili, preto ani odvolací nemal dôvod a ani priestor sa nimi zaoberať.

31. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo nie je daný prípad. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, IV. ÚS 324/2011) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania (strán sporu) vrátane ich dôvodov a námietok.

32. K námietke dovolateľov o prekvapivosti napadnutého rozhodnutia dovolací súd uvádza, že prekvapivým sa v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu má na mysli rozhodnutie odvolacieho súdu „nečakane“ založené na iných právnych záveroch než rozhodnutie súdu prvej inštancie, resp. rozhodnutie z pohľadu výsledkov konania na súde prvej inštancie „nečakane“ založené nepredvídateľne na iných „nových“ dôvodoch, než na ktorých založil svoje rozhodnutie súd prvej inštancie, pričom strana sporu v danej procesnej situácii nemala možnosť namietať ne/správnosť „nového“ právneho názoru zaujatého až v odvolacom konaní. Pod „prekvapivým rozhodnutím“ sa v rozhodovacej činnosti najvyššieho súdu rozumie tiež rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorý pri svojom rozhodnutí aplikuje ustanovenia právneho predpisu doposiaľ nepoužitého, bez splnenia podmienky výzvy podľa § 382 CSP (predtým § 213 ods. 1 OSP). Výzva odvolacieho súdu podľa § 382 CSP je potrebná vždy, keď odvolací súd dospeje k záveru, že nárok treba posúdiť podľa celkom iného právneho predpisu, ako ho posúdil súd prvej inštancie, alebo síce podľa toho istého právneho predpisu, ako ho posúdil súd prvej inštancie, ale podľa iného ustanovenia za súčasného splnenia podmienky, že toto iné zákonné ustanovenie je pre rozhodnutie veci rozhodujúce. V danej veci však o takýto prípad nejde.

33. Najvyšší súd už v rozhodnutí publikovanom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 33/2011 konštatoval, že pokiaľ odvolací súd nevyzval účastníkov konania v zmysle § 213 ods. 2 OSP (odo dňa účinnosti CSP § 382 CSP), aby sa vyjadrili k možnému použitiu toho ustanovenia právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní nebolo použité a je podľa názoru odvolacieho súdu pre rozhodnutie veci rozhodujúce, odňal účastníkovi konania možnosť pred súdom konať v zmysle § 237 písm. f) OSP (odo dňa účinnosti CSP vada konania v zmysle § 420 písm. f) CSP).

34. Keďže odvolací súd založil svoje rozhodnutie vo veci na aplikovaní rovnakých zákonných ustanovení ako súd prvej inštancie, vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie, rozhodnutie odvolacieho súdu nemohlo byť pre dovolateľov z tohto hľadiska prekvapivé.

35. Zároveň je potrebné vo všeobecnosti poukázať na to, že v praxi nie je vylúčená situácia, že odvolací súd v zrušujúcom rozhodnutí vysloví určitý právny názor, ktorý súd prvej inštancie následne (povinne) pretaví do svojho rozhodnutia, avšak odvolací súd po podaní odvolania tento svoj vlastný právny názor zmení (bez toho, aby došlo ku skutočnostiam, ako je zmena zisteného skutkového stavu a pod.) a rozhodne inak. Už staršia rozhodovacia prax dovolacieho súdu (R 68/1971) pripustila, aby odvolací súd svoj skorší záväzný právny názor vyjadrený v predchádzajúcom zrušujúcom uznesení zmenil, nakoľko z Občianskeho súdneho poriadku nevyplýva viazanosť vlastným právnym názorom. Keďže ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku ohľadom kasačnej záväznosti rozhodnutí súdov vyššej inštancie sú obsahovo totožné s ustanoveniami v CSP, je táto judikatúra použiteľná aj pre nový procesný kódex. Táto názorová línia sa presadila aj po spoločensko-politických zmenách po r. 1989, a to „predovšetkým s ohľadom na ústavnoprávny princíp nezávislosti sudcu, ktorý je vo všeobecnosti viazaný len zákonom“ (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky 3. septembra 2013 sp. zn. III. ÚS 46/2013). Z týchto dôvodov je a priori vylúčené, aby došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces takým procesným postupom odvolacieho súdu, ktorý po podaní druhého odvolania zmení svoj záväzný právny názor na vec vyslovený v predchádzajúcom zrušujúcom uznesení a to predovšetkým vtedy, ak medzitým dôjde k zmene zisteného skutkového stavu veci, alebo ak si odvolací súd uvedomí, že by nebolo legitímne a ústavne akceptovateľné, aby zotrval na právnom názore, o nesprávnosti ktorého sa medzitým presvedčil. (4Cdo/81/2022). Preto aj ak v danom prípade odvolací súd v preskúmanom rozsudku rozhodol opačne ako vo svojom predchádzajúcom zmeňujúcom rozsudku, zrušenom dovolacím súdom, a zmenu svojich záverov dostatočne odôvodnil, nemožno z tohto hľadiska konštatovať jeho nesprávny či neakceptovateľný procesný postup.

36. Z nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 245/2022 z 20. septembra 2022 vyplýva, že „arbitrárnosť a zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí všeobecných súdov sú najčastejšie dané rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prerokúvaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. II. ÚS 336/2019).“ Svojvôľa (arbitrárnosť) sa v zásade môže prejavovať v dvoch podobách: ako procesná svojvôľa, teda hrubé alebo opakované porušenie zásadných ustanovení právnych predpisov upravujúcich postup orgánu verejnej moci, alebo ako hmotnoprávna (meritórna) svojvôľa, teda extrémny nesúlad medzi právnym základom pre rozhodovanie veci a závermi orgánu verejnej moci, ktoré sú vo vzťahu k tomuto právnemu základu neobhájiteľné všeobecne akceptovateľnými výkladovými postupmi (II. ÚS 576/2012). O arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide aj vtedy, ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). Dovolací súd dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie aj rozsudok odvolacieho súdu spĺňajú kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 220 ods. 2 CSP a § 393 CSP, preto ich nemožno považovať za neodôvodnené či zjavne arbitrárne (svojvoľné).

37. Na záver je potrebné zdôrazniť, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadné nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania v zmysle § 420 CSP nezakladá. Najvyšší súd už dávnejšie dospel k záveru, podľa ktorého realizácia procesných oprávnení sa strane sporu neznemožňuje právnym posúdením (R 54/2012). Na tom zotrváva aj súčasná rozhodovacia prax dovolacieho súdu (R 24/2017 a 1Cdo/202/2017, 2Cdo/101/2017, 3Cdo/94/2017, 4Cdo/47/2017, 5Cdo/145/2016, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/76/2018). Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06). Ak teda dovolatelia svoju dovoláciu argumentáciu založili výlučne na dovolacom dôvode podľa § 420 písm. f) CSP, nemôžu sa v rámci uplatnenia tohto dovolacieho dôvodu úspešne domáhať prieskumu správnosti či nesprávnosti právneho posúdenia, tak ako to zo značnej časti ich dovolania vyplýva, keď

namietajú nesprávne právne posúdenie otázky pasívnej vecnej legitímácie, vydržania práva vecného bremena, dôvodnosti žalobného návrhu (k tomu por. napr. sp.zn. III. ÚS 219/2024).

38. Pokiaľ dovolatelia namietali nesprávnosť rozhodnutia o náhrade trov konania, vzhľadom na čiastočné zastavenie konania a teda nemožnosť konštatovania úspechu žalobcov v plnom rozsahu, ani táto námietka nie je dôvodná, nakoľko okolnosť čiastočného späťvzatia žaloby a následného zastavenia konania vrátane rozhodnutia o náhrade trov takto zastavenej časti konania bola už právoplatne rozhodnutá uznesením súdu prvej inštancie z 21. apríla 2015 č.k. 7C/61/2014-75 v spojení s uznesením odvolacieho súdu z 29. februára 2016 č.k. 6Co/334/2015-95, a teda plný úspech žalobcov sa vzťahoval k tej časti konania, ktoré nebolo zastavené.

39. Na základe uvedeného dovolací súd uzatvára, že postupom odvolacieho súdu, ktorý sa nepriečil zákonu, nemohlo dôjsť k porušeniu práva dovolateľov na spravodlivý súdny proces. Vzhľadom na uvedené dovolací súd vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP nezistil, preto je dovolanie procesne neprípustné, čo je dôvod na jeho odmietnutie podľa § 447 písm. c) CSP.

40. Dovolací súd nezistil splnenie podmienok pre odklad vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia v zmysle § 444 ods. 1 CSP, a preto v súlade s ustálenou súdnou praxou o tom nevydal samostatné rozhodnutie (sp. zn. 4Cdo/144/2019, 9Cdo/154/2021).

41. O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

42. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.